

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci navrhovateľov: **1/ Ing. A.**, bytom J., **2/ M.**, bytom S., **3/ P.**, bytom B., **4/ G.**, bytom R., **5/ J.**, bytom R., proti odporcovi: **Obvodný pozemkový úrad v Považskej Bystrici**, Centrum č. 1/, Považská Bystrica, **za účasti** : Slovenský pozemkový fond Bratislava, Regionálny odbor Považská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu odporcu zo dňa 7. apríla 2008 č. H 08/00507-007-R/1027-BEI, o odvolaní navrhovateľov proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13Sp 28/2008-40 zo dňa 28. októbra 2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13Sp 28/2008-40 zo dňa 28. októbra 2008 **z m e ň u j e** tak, že rozhodnutie odporcu zo dňa 7. apríla 2008 č. H 08/00507-007-R/1027-BEI **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľom náhradu trov konania v sume 803,30€ (24.200.-Sk) do rúk JUDr. J.K. v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Trenčíne napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie odporcu, uvedené v záhlaví tohto rozsudku, ktorým odporca navrhovateľom nenavrátil vlastníctvo a nepriznal právo na náhradu k žiadaným pozemkom, nachádzajúcich sa v kat. úz. T. z dôvodu nesplnenia podmienky podľa § 3 ods. 1, písm. l/, a m/ zákona č. 503/2003 Z.z. o navrátenie vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona č. 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len reštitučný zákon). Navrhovateľom náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia správneho orgánu a konania mu predchádzajúceho dospel k názoru, že v správnom konaní bolo preukázané, že navrhovatelia ako oprávnené osoby včas podali žiadosť o navrátenie vlastníctva, ale neboli preukázané skutočnosti podľa § 3 ods. 1, písm. l/ a m/ reštitučného zákona - reštitučný titul. Krajský súd z administratívneho spisu mal preukázané, že v danej veci si navrhovatelia uplatnili reštitučný nárok u odporcu dňa 29.12.2004 na navrátenie vlastníctva k pozemku parc. č. X. kat. úz. T., ktorá bola vyvlastnená za celkovú náhradu 5.199,20 Kčs, z výpisu z pozemkovej knihy vl. č. X. kat. úz. T. zistil, že parc. č. X. sa rozdelila na parc. č. X., X., X., X., parc. č. X. a X. ostali zapísané v PK vl. č. X. pre doterajších vlastníkov a parc. č. X. a X. boli odpísané do PK vl. č. X. a vlastníctvo k nim bolo vložené v prospech Čsl. štátu na základe vyvlastňovacieho rozhodnutia rady ONV Ilava č. Výst/443/1955 zo dňa 29. augusta 1955 v spojení s rozhodnutím KNV odbor pre výstavbu v Žiline zn. Výst/S-8880-1955-Dr.Nc.-VJ zo dňa 16. novembra 1955 na rozšírenie dvora, cvičiska a zriadenia mičurínskej záhrady. Podľa názoru krajského súdu navrhovatelia nesplnili zákonný dôvod podľa § 3 ods. 1, písm. l/ reštitučného zákona, pretože z rozhodnutia KNV v Žiline zo dňa 16.11.1955, ktorý rozhodoval o odvolaní vyvlastnených proti vyvlastňovaciemu rozhodnutiu ONV v Ilave z 29.8.1955, vyplýva, že odvolatelia náhradu obdržali podľa zákona, keďže táto bola zložená do depozitu Ludového súdu v Ilave a zloženie vyvlastňovacej náhrady do súdneho depozitu je považované za splnenie dlhu. Neprihliadol ani na námietku navrhovateľov, že nehnuteľnosť nikdy neslúžila účelu, na ktorý bola vyvlastnená. Mal za to, že vyvlastnenie sa uskutočnilo v prospech Čsl. štátu rezortu odboru školstva a kultúry v Ilave, i keď je pravdou, že vo vyvlastňovacom rozhodnutí je účelom vyvlastnenia rozšírenie školského dvora už existujúcej národnej školy, cvičiska a mičurínskej záhrady, avšak medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že ku dňu účinnosti reštitučného zákona na vyvlastnených pozemkoch bola postavená materská škôlka, ktorej zriaďovateľom bola obec T. Poukázal na to, že vo vlastníctve obce sú uvedené vyvlastnené

pozemky vedené v katastri ako zastavaná plocha, avšak obec nie je povinnou sobou (§ 4 ods. 1). Súčasne konštatoval, že v prejednávanej veci nebolo preukázané, že vyvlastnený pozemok existuje a nikdy neslúžil na účel, na ktorý bol vyvlastnený. Nestotožnil sa s tvrdením navrhovateľov, že rozhodnutie odporcu je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Uviedol, že odporca na základe vykonaného dokazovania, zistil skutočný stav veci, dôkazy správne vyhodnotil a vyvodil z nich správny právny záver. Odvolanie navrhovateľov nepovažoval za dôvodné, a preto napadnuté rozhodnutie odporcu podľa § 250q ods. 2 O.s.p. potvrdil.

Rozhodovanie o náhrade trov konania krajský súd odôvodnil podľa § 250k ods. 1 O.s.p. Navrhovateľom náhradu trov konania nepriznal, pretože boli v konaní neúspešní.

Proti uvedenému rozsudku sa v zákonnej lehote odvolali navrhovatelia. Žiadali, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že preskúmané rozhodnutie odporcu zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie. Nesúhlasili s názorom súdu prvého stupňa uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, ako aj s názorom správneho orgánu, v zmysle ktorého nemajú právo na navrátenie vlastníctva. Konštatovali, že správny orgán vykonal dokazovanie vo veci nedostatočne, v konaní nezistil riadne a úplne skutkový stav veci a vec nesprávne právne posúdil. Poukázali na to, že tvrdenie súdu prvého stupňa, že v rozhodnutí KNV Žilina sa konštatuje, že náhrada bola zložená do depozitu býv. Ľudového súdu v Ilave, neobstojí, pretože takéto konštatovanie sa v tomto rozhodnutí nenachádza, ako aj, že odvolatelia v čase rozhodovania KNV Žilina nemohli ešte žiadnu náhradu obdržať, pretože jej výška do času rozhodnutia bola sporná a rozhodnutie, ktoré bolo titulom na plnenie nenadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť a teda vyvlastňovateľ nemal dôvod plniť. Ďalej dôvodili, že samotný odporca konštatoval, že neoveroval v archívoch, či náhrada bola zložená do depozitu a či bola vyvlastneným vyplatená, teda samotný odporca mal pochybnosti o skutkovom význame konštatovania býv. KNV Žilina. Ďalej poukázali na to, že skutočnosť nevyplatenia náhrady preukázali svojím tvrdením, pretože vyjadrenie účastníka je dôkazom a niet dôvodu z neho nevychádzať, pokiaľ nie je spochybnené, alebo nie je preukázaný opak. Súčasne trvali na tom, že vyvlastnená nehnuteľnosť ani neslúžila účelu, na ktorý bola vyvlastnená.

Odporca navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a odvolanie navrhovateľov zamietol.

Zúčastnená osoba – Slovenský pozemkový fond, sa na odvolanie navrhovateľov nevyjadril, odvolací návrh nepodal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 10 ods. 2 preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu a konanie mu predchádzajúce v zmysle ust. § 246c v spojení s §§ 211 a nasl. a dospel k názoru, že odvolanie je dôvodné.

Odvolací súd nevyhovel žiadosti navrhovateľov na odročenie pojednávania súdu dňa 22.9.2009 z dôvodu, že vypovedali plnú moc svojmu právnomu zástupcovi a chceli si zvoliť nového právneho zástupcu. Predmetom preskúmovacieho konania v danej veci je rozhodnutie správneho orgánu v zmysle reštitučného zákona. Súdny preskúmvajú zákonnosť rozhodnutia v týchto veciach podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, v zmysle ktorej právnej úpravy zákonodarca neustanovuje v týchto konaniach povinnosť zastúpenia navrhovateľov právnym zástupcom z radov advokátov. Vzhľadom k tomu, že v predmetnom preskúmvacom konaní teda navrhovatelia nemuseli byť zastúpení právnym zástupcom z radov advokátov, odvolací súd nevidel právny základ na odročenie pojednávania z dôvodu, že navrhovatelia odvolali plnú moc svojmu právnomu zástupcovi, ktorú skutočnosť oznámili odvolaciemu súdu deň pred pojednávaním, a preto v zmysle § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 119 ods. 1 v súlade so zásadou hospodárnosti konania žiadosti na odročenie pojednávania neprihliadol a pokračoval v konaní.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie žalovaného správneho orgánu, ktorým žalovaný nevyhovel nároku navrhovateľov uplatnený podľa reštitučného zákona na navrátenie vlastníctva k žiadaným nehnuteľnostiam, a preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a konanie mu prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia správneho orgánu.

Odvolací súd dáva do pozornosti, že predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaný

v rámci konania podľa reštitučného zákona navrhovateľom nepriznal vlastnícke právo a ani právo na náhradu k žiadaným nehnuteľnostiam.

Podľa § 5 ods. 1, 2, 3, 5 reštitučného zákona právo na navrátenie vlastníctva k pozemku môže uplatniť oprávnená osoba do 31. decembra 2004 na obvodnom pozemkovom úrade, v ktorého obvode vlastnila pozemok, a zároveň preukáže skutočnosti podľa § 3. Neuplatnením práva v lehote právo zanikne. Rozhodnutie o navrátení vlastníctva k pozemku alebo rozhodnutie o priznaní práva na náhradu podľa § 6 ods. 2 a 3 vydá obvodný pozemkový úrad. Na konanie podľa odseku 2 sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní. Proti rozhodnutiu obvodného pozemkového úradu podľa odsekov 2 a 4 možno podať opravný prostriedok na súde.

Podľa § 3 ods. 1 reštitučného zákona oprávneným osobám sa navráti vlastníctvo k pozemku, ktorý prešiel na štát alebo na inú právnickú osobu v dôsledku:

- l) vyvlastnenia za náhradu, ak nehnuteľnosť existuje a nikdy neslúžila na účel, na ktorý bola vyvlastnená,**
- m) vyvlastnenia bez vyplatenia náhrady.**

Podľa § 2 ods. 1, 2, právo na navrátenie vlastníctva k pozemku podľa tohto zákona môže uplatniť oprávnená osoba, ktorá je občanom Slovenskej republiky s trvalým pobytom na jej území a ktorej pozemok prešiel na štát alebo na inú právnickú osobu v období od 25. februára 1948 do 1. januára 1990 (ďalej len "rozhodujúce obdobie") spôsobom uvedeným v ustanovení § 3.

Ak osoba, ktorej vlastníctvo k pozemku prešlo v rozhodujúcom období do vlastníctva štátu alebo inej právnickej osoby v prípadoch uvedených v ustanovení § 3, zomrela pred uplynutím lehoty uvedenej v ustanovení § 5 alebo ak bola pred uplynutím tejto lehoty vyhlásená za mŕtvu, sú oprávnenými osobami štátni občania Slovenskej republiky, fyzické osoby poradiť taxatívne ustanovenom v písmene a/ až e/.

Predpokladom navrátenia vlastníctva k pozemkom alebo priznania náhrady za nehnuteľnosti, ktoré nie je možné vydať podľa reštitučného zákona bolo, aby si oprávnená osoba uplatnila reštitučný nárok na pozemkovom úrade v zmysle § 5 ods. 1 uvedeného zákona a súčasne preukázala splnenie zákonných podmienok

oprávnenej osoby ustanovených v § 2 ods. 1, 2, ako aj že žiadané nehnuteľnosti prešli v zákonnej dobe (od 25.2.1948 do 1.1.1990) na štát alebo inú právnickú osobu v dôsledku skutočností taxatívne ustanovených v § 3 ods. 1, 2, 3, právo na navrátenie vlastníctva alebo priznanie náhrady si oprávnená osoba uplatnila v lehote ustanovenej v § 5 ods. 1 (do 31.12.2004) a žiadané pozemky ku dňu odňatia mali charakter pôdy podľa § 1 ods. 1 ako aj, že žiadané nehnuteľnosti neboli vydané podľa zákona o pôde (zákon č. 229/1991 Zb.).

Na konanie o nárokoch oprávnených osôb v zmysle zákona o pôde sú príslušné pozemkové úrady podľa § 5 reštitučného zákona v spojení s § 5 ods. 5 zákona č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách v platnom znení.

Pre konanie pozemkového úradu o navrátení vlastníctva k pozemku alebo rozhodnutie o priznaní práva na náhradu podľa § 6 ods. 2 a 3 reštitučného zákona platia všeobecné predpisy o správnom konaní, teda ustanovenia zákona č. 71/1967 Zb. v platnom znení o správnom konaní (ďalej len Správny poriadok) podľa § 5 ods. 3 reštitučného zákona.

Správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania. Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správnomu orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán. Na žiadosť správneho orgánu sú štátne orgány, orgány územnej samosprávy, fyzické osoby a právnické osoby povinné oznámiť skutočnosti, ktoré majú význam pre konanie a rozhodnutie. (§ 32 Správneho poriadku).

Správny orgán v danej veci nepostupoval v intenciách citovaných právnych noriem, pre svoje rozhodnutie si nežadovážil dostatok skutkových podkladov, vo veci nezistil skutočný stav, a preto jeho právny názor bol skutkovo a právne nesprávny, z ktorých dôvodov v danej veci neboli splnené zákonné podmienky pre potvrdenie jeho rozhodnutia súdom prvého stupňa podľa § 250q ods. 2 O.s.p.

Odvolaací súd zo spisového materiálu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis odporcu v danej veci zistil, že navrhovatelia ako oprávnené osoby si dňa

29.12.2004, v zákonnej lehote, uplatnili na Pozemkovom úrade v Považskej Bystrici v zmysle reštitučného zákona nárok podľa § 3 ods. 1 písm. l/, m/ na navrátenie vlastníctva k časti pozemku pk. parc. č. X. nachádzajúceho sa v kat. úz. T., ktorá bola vyvlastnená rozhodnutím ONV v Ilave č. Výst./443-1955 zo dňa 29.8.1955 pôvodným vlastníkom G. a O. za náhradu 5.199,20.-Kčs, tvrdiac, že náhrada pôvodným vlastníkom nebola vyplatená a ani vyvlastnený pozemok nikdy neslúžil účelu, pre ktorý bol vyvlastnený. Obvodný pozemkový úrad v Považskej Bystrici preskúmaným rozhodnutím rozhodol tak, že navrhovatelia nespĺňajú podmienky na navrátenie vlastníctva k pozemkom špecifikovaných vo výroku podľa § 3 ods. 1, písm. l/, m/ reštitučného zákona pretože pozemky boli vyvlastnené za náhradu a slúžili na účel, na ktorý boli vyvlastnené. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že správny orgán mal z vykonaného dokazovania preukázané, že rozhodnutím ONV v Ilave č. Výst./443-1955 zo dňa 29.8.1955, ktoré bolo v odvolacom konaní potvrdené rozhodnutím KNV v Žiline Výst/S-8880-1955-Dr.Nc.-VJ zo dňa 16.11.1955 bola časť žiadaného pozemku pôvodným vlastníkom G. a O. vyvlastnená za náhradu na rozšírenie školského dvora, cvičiska a zriadenia mičurínskej záhrady pre Národnú školu v T. a súčasne na základe stanoviska Obce T. zistil, že žiadané pozemky slúžili účelu, na ktorý boli vyvlastnené. Konštatoval, že vzhľadom na to, že navrhovatelia si uplatnili reštitučný nárok z dôvodov podľa § 3 ods. 1 písm. l/ a m/ reštitučného zákona a v konaní bolo preukázané, že vyvlastnenie sa uskutočnilo za náhradu a nehnuteľnosť slúži účelu, na ktorý bola vyvlastnená, nezisťoval v archívoch, či náhrada bola zložená do depozitu a či bola vyplatená vyvlastneným. Poukázal na to, že vzal do úvahy názor krajského súdu uvedený v rozsudku 13Sp 16/2007-39 zo dňa 28.8.2007, podľa ktorého reštitučný dôvod podľa § 3 ods. 1, písm. l/ zákona vylučuje použitie dôvodu podľa § 3 ods. 1 písm. m/.

Podľa názoru odvolacieho súdu správny orgán doposiaľ v danej veci nevykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu a vo veci si nežadovávajú dostatok skutkových podkladov pre rozhodnutie. Z listinných dôkazov zadovážených správnym orgánom doposiaľ vyplýva, že ONV v Ilave rozhodnutím zo dňa 29.8.1955 o náhrade za vyvlastnené pozemky rozhodol tak, že náhradu za vyvlastnenie bol povinný vyvlastniteľ zložiť u knihového súdu t. j. u Ľudového súdu v Ilave do jedného mesiaca po právoplatnosti rozhodnutia o náhrade a Ľudový súd v nesporovom konaní odovzdá príslušné sumy oprávneným vlastníkom; proti tomuto rozhodnutiu čo do výšky náhrady a rozsahu záberu vyvlastnených pozemkov sa odvolali oprávnení vlastníci a odvolací správny orgán KNV v Žiline rozhodnutím zo dňa 16.11.1955 odvolanie zamietol a výmer ONV v Ilave zo dňa 29.8.1955 potvrdil, konštatujúc

okrem ďalších skutočností, že odvolatelia obdržali náhradu podľa zákona. Na základe týchto skutkových zistení nebolo možné dospieť k právnomu záveru, že navrhovatelia v danej veci nespĺnili zákonnú podmienku ustanovenú v § 3 ods. 1, písm. m/ reštitučného zákona.

Zákonodarca v právnej norme § 3 ods. 1 písm. m/ reštitučného zákona ustanovuje zákonnú podmienku na navrátenie vlastníctva oprávnenej osobe k pozemku tak, že oprávnená osoba má právo na navrátenie vlastníctva k pozemku, ktorý prešiel na štát alebo inú právnickú osobu v dôsledku vyvlastnenia bez vyplatenia náhrady. Teda predpokladá, že náhrada za vyvlastnené pozemky, ku ktorým si oprávnená osoba uplatnila reštitučný nárok, nebola vyplatená.

Správny orgán v danej veci zisťovaniu uvedenej zákonnej podmienke nevenoval náležitú pozornosť, keď z vykonaného dokazovania vyvodil záver, že vyvlastnenie za uskutočnilo za náhradu, a preto nezisťoval v archívoch, či náhrada bola zložená do depozitu a či bola vyplatená vyvlastneným.

Odvolací súd dáva do pozornosti, že z vykonaných listinných dôkazov a to z rozhodnutí ONV v Ilave zo dňa 29.8.1955 a KNV v Žiline zo dňa 16.11.1955 nevyplýva skutočnosť, že oprávneným vlastníkom bola náhrada za vyvlastnené pozemky vyplatená, pretože vyvlastniteľovi vznikla povinnosť na základe rozhodnutia ONV v Ilave vyplatiť náhradu za vyvlastnené pozemky až po právoplatnosti tohto rozhodnutia o náhrade, avšak rozhodnutie ONV v Ilave v čase rozhodovania odvolacím orgánom KNV v Žiline v dôsledku odvolania oprávnených vlastníkov proti výške náhrady, nemohlo nadobudnúť právoplatnosť, a preto ani konštatovanie KNV v Žiline v rozhodnutí, že náhrada bola vyplatená podľa zákona, nemôže byť dôkazom o tom, že náhrada za vyvlastnené pozemky bola oprávneným vlastníkom aj vyplatená.

Podľa názoru odvolacieho súdu si správny orgán taktiež nezadovážil dostatok skutkových podkladov pre záver, že oprávnené osoby nespĺňajú zákonné podmienky podľa § 3 ods. 1, písm. l/ reštitučného zákona.

Zákonodarca v právnej norme § 3 ods. 1 písm. l/ reštitučného zákona ustanovuje zákonnú podmienku na navrátenie vlastníctva oprávnenej osobe k pozemku tak, že oprávnená osoba má právo na navrátenie vlastníctva k pozemku, ktorý prešiel na štát alebo inú právnickú

osobu v dôsledku vyvlastnenia za náhradu, ak nehnuteľnosť existuje a nikdy neslúžila na účel, na ktorý bola vyvlastnená. Teda predpokladá, že náhrada za vyvlastnené pozemky, ku ktorým si oprávnená osoba uplatnila reštitučný nárok, bola vyplatená, táto nehnuteľnosť existuje a nikdy neslúžila účelu vyvlastnenia.

Správny orgán na preukázanie uvedeného reštitučného titulu v danej veci si zadovážil vyjadrenie Obce T. z 5.3.2007, z ktorého vyplýva, že nehnuteľnosť PK parc. č. X.,8 vyvlastnené pre rozšírenie školského dvora, cvičišťa a zriadenia mičurínskej záhrady slúži na účel, na ktorý boli vyvlastnené. Navrhovatelia tvrdili, že vyvlastnené nehnuteľnosti neslúžili účelu vyvlastnenia, pretože pozemok bol nevyužitý, mičurínska záhrada na ňom nebola zriadená a až v neskoršej dobe bol zastavaný stavbou materskej škôlky. Z identifikácie parciel vyplýva, že časť vyvlastnených pozemkov parc. č. X. je zapísaná v prospech Obce T. a časť v prospech fyzických osôb.

Podľa názoru odvolacieho súdu na základe uvedených skutkových zistení bol záver správneho orgánu o tom, že vyvlastnené pozemky slúžili účelu vyvlastnenia, predčasný. Pokiaľ predmetné pozemky boli vyvlastnené pre potreby školského dvora Národnej školy v T., bolo povinnosťou správneho orgánu zisťovať, či pre tento účel bol pozemok po vyvlastnení aj niekedy užívaný a to predovšetkým zadovážením si dobových dokladov, resp. výsluchom svedkov, so zameraním pozornosti, ako sa vyvlastnené pozemky užívali, resp. ako sa s nimi nakladalo po ich vyvlastnení a následne v ďalšej dobe. Využitie pozemkov pre iný účel, ako vyplýva z vyvlastňovacieho rozhodnutia ONV v Ilave zo dňa 29.8.1955, napĺňa skutkovú podstatu právnej normy § 3 ods. 1 písm. l/ reštitučného zákona.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu reštitučný dôvod podľa § 3 ods. 1, písm. l/ zákona vylučuje použitie dôvodu podľa § 3 ods. 1 písm. m/. Na základe logického výkladu uvedených právnych noriem je nutné dospieť k záveru, že za predpokladu, že v reštitučnom konaní na základe vykonaného dokazovania sa preukáže, že náhrada za vyvlastnené pozemky nebola vyplatená, nie je možné v tej istej veci na základe skutkových zistení dospieť k záveru, že náhrada bola vyplatená, ale vyvlastnené pozemky neslúžia účelu. Odvolací súd však dáva do pozornosti, že správny orgán je povinný zistiť skutočný stav vo veci podľa § 32 správneho poriadku v súčinnosti s účastníkmi konania podľa § 5 ods. 1 reštitučného zákona v spojení s § 3 ods. 2 správneho poriadku a na jeho základe rozhodnúť v súlade so zákonom podľa § 46 správneho poriadku. Z uvedeného vyplýva, že právne posúdenie veci je na rozhodnutí

správneho orgánu, pričom jeho povinnosťou je prihliadať na všetky skutkové a právne okolnosti každého jednotlivého prípadu.

Podľa názoru odvolacieho súdu zo skutkových okolností v danej veci vyplýva, že k vyvlastneniu žiadaných pozemkov došlo v roku 1955, a preto by bolo nespravodlivé, ako aj by sa minulo účinkom naplnenie účelu reštitučného zákona, pokiaľ by správny orgán dôkaznou povinnosťou výlučne zaťažil oprávnené osoby.

Z uvedených dôvodov podľa názoru odvolacieho súdu, pokiaľ Krajský súd v Trenčíne napadnutým rozsudkom rozhodnutie správneho orgánu potvrdil, rozhodol vo veci skutkovo nesprávne a v rozpore so zákonom, a preto odvolací súd rozsudok krajského súdu podľa § 250j ods. 3 O.s.p. zmenil tak, že preskúmané rozhodnutie odporcu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Odvolací súd zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľom 1/ až 5/ náhradu trov konania v zmysle § 246c O.s.p v spojení s § 224 ods. 1 a v spojení s § 250k ods. 1, pretože im vzniklo právo na náhradu trov konania v dôsledku ich úspechu v konaní. Súd im priznal náhradu trov konania, ktoré im vznikli právnym zastúpením advokátom za 4 úkony právnej pomoci (prevzatie veci a príprava, opravný prostriedok, účasť na pojednávaní krajského súdu a podanie odvolania proti rozsudku súdu prvého stupňa) po 1.465.-Sk a paušál po 190.-Sk, podľa § 11 ods. 1 v spojení s § 13 ods. 1, § 14 ods. 1 a § 15 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, v celosti 24.200.-Sk, t. j. 800,30€ na základe výpočtu: $(1465 \times 4) \times 5 = 29.300 - 20\% / 5.860 = 23440 + (190 \times 4) = 24200$. Podľa § 9 ods. 3, 4 zákona č. 659/2007 Z.z. o zavedení meny euro v Slovenskej republike a o zmene a doplnení niektorých zákonov odvolací súd vyjadril sumu zodpovedajúcu výške náhrady trov v eurách t. j. 803,30 € (24.200,-Sk) prepočítanú a zaokrúhlenú v zmysle § 2 ods. 3 zákona č. 659/2007 Z.z.. Odvolací súd nepriznal zvýšenie trov právneho zastúpenia o 19% DPH, ktoré si JUDr. Jozef Kováčik uplatnil pri výpočte náhrady trov konania v odvolaní proti rozsudku krajského súdu, pretože nepredložil potvrdenie o tom, že je platcom DPH.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 22. septembra 2009

JUDr. Zdenka Reisenauerová, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Lubica Kavivanovová